

ji příslušelo právo, lei prodati i bez dřívější pohrůžky a aniž by byla musila poskytnouti dodatečnou lhůtu k plnění. Nehledíc ani k tomu, že i čl. III. onoho nařízení předpokládá, že dlužník jest vlastníkem věcí, o jichž prodej se jedná, čemuž, jak výše doloženo, v tomto případě není, propůjčuje tento článek ústavům, v čl. I. uvedeným, jednak jen výhody při realizaci určitých zástav dle čl. 310 a 311 obch. zák., jednak možnost výkonu práva zadržovacího dle čl. 313 a 316 obch. zák. i proti nekupcům a co do pohledávek, jež nevzešly z obchodů. K zástavě rumunských lei v tomto případě nedošlo. Žalobkyně by tedy prodej lei mohla provést jen u výkonu svého práva dle čl. 354 obch. zák., k němuž také dopisem ze dne 7. dubna 1921 se rozhodla.

Čís. 3666.

Zákon o obchodních pomocnících ze dne 20. ledna 1910, čís. 16 ř. zák.

Samostatný správce továrního oddělení koná vyšší služby.

Není třeba, by desetiletá nepřetržitá služba ve smyslu Šu 2 nařízení ze dne 28. února 1919, čís. 108 sb. z. a n., byla po celou dobu vyšší službou, stačí, byla-li vyšší službou v čase výpovědi.

(Rozh. ze dne 1. dubna 1924, Rv I 1666/23.)

Žalobce byl zaměstnán v továrně žalované společnosti v ten způsob, že vyzdvihoval v kanceláři závodní modely, podle nichž se pak v truhlárně pracovalo, že přiděloval jednotlivým dělníkům práci, dával jim potřebné vysvětlivky a pak také práce jejich prohlížel, jsa za ně zodpovědným, dával podnět k objednávkám dříví a vedl seznamy mezd. Dostav v půli listopadu 1922 výpověď ze služby ku dni 31. prosince 1922, domáhal se na žalované zaplacení služebních požitků za dobu od 1. ledna do 31. března 1923. Žalobě bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Nejvyšší soud nepokládá jedině uplatňovaný dovolací důvod nesprávného právního posouzení dle Šu 503 čís. 4 c. ř. s. za opodstatněný a připojuje se k právnímu názoru nižších soudů ohledně obou ještě sporných otázek, zda podléhá služební poměr žalobcův zákonu o obchodních pomocnících a zda vztahuje se na něj § 2. vládního nařízení z 28. února 1919, čís. 108 sb. z. a n., které dle nařízení ze dne 30. června 1922, čís. 180 sb. z. a n. v čas výpovědi (polovici listopadu) 1922 ještě bylo v platnosti. Že žalobce konal v závodě žalované firmy kromě prací čistě řemeslných také služby vyšší, plyne ze souhlasného skutkového zjištění obou nižších soudů, co vše bylo jeho povinností, při čemž nutno zvláště zdůrazniti, že rozdělával ve stolárně samostatně práci mezi dělníky tam zaměstnané, že na jejich práci dohlížel, výrobky jejich kontroloval, a že měl za výsledek jejich činnosti a modely, zhotovené ve sto-

lárně, sám zodpovědnost. Byl samostatným správcem jednoho továrního oddělení, jsa podřízen přímo technickému řediteli celého závodu, měl tedy postavení vedoucí, vyžadující zvláštní kvalifikace. Sporno by mohlo býti jenom, zda byla tato jeho výše kvalifikovaná činnost vedle činnosti čistě řemeslné v převaze. Jelikož žalovaná firma závod i stolárnu rozšířila v posledních letech, a žalobci byli podřízeni čtyři pomocníci a učeň, nemůže býti o tom pochybnosti, zvláště když svědek Karel H. potvrdil, že žalobce po roce 1920 sice také ještě sám pracoval, ale jen zřídka, a byl zaměstnán více jenom dozorem, a když žalovaná firma po rozšíření stolárny a rozmnožení dělnictva, v ní zaměstnaného, udělila žalobci titul mistra a poskytovala mu plat měsíční, čímž jeho převážně kvalifikovanou činnost i zevně uznala. Žalobce konal tedy v posledních letech převážně vyšší technické služby a jeho služební poměr podléhal dle §u 1. zákona o obchodních pomocnících z 16. ledna 1910, čís. 20 ř. z., tomuto zákonu. Jsa zřízencem dle právě citovaného zákona a zaměstnán u žalované firmy nepřetržitě více než 10 let, měl žalobce dle §u 2. vládního nařízení z 28. února 1919, čís. 108 sb. zák. a n. nárok na výpověď tříměsíční, končící kalendářním čtvrtletím. Toto nařízení nepředpisuje, že desetiletá nepřerušená služba musí býti po celý ten čas vyššího druhu, stačí, že byla nepřetržitá a v čase výpovědi kvalifikovaná. Ani doslovem §u 2, ani §u 3, ani nadpisem nařízení nelze spolehlivě odůvodniti výklad, že celých 10 let musilo býti stráveno ve služebním postavení podléhajícím zákonu o obchodních pomocnících. Takový výklad přičil by se však smyslu a účelu vládního nařízení, které bylo vydáno zřejmě jen na prospěch zaměstnanců a musí býti proto tak i vykládáno, takže nelze na onen výklad přistoupiti.

Čís. 3667.

Připojil-li se bankovní úředník ku stávce a nenastoupil, ač vyzván bankou, služby, byla banka bez předchozího kárného řízení oprávněna ho propustiti.

(Rozh. ze dne 1. dubna 1924, Rv I 1667/23.)

Žalobce byl úředníkem žalované banky, jejíž služební řád ustanovoval v §u 64: »Úředník, který přímo odepřel vykonávati své povinnosti a který výslovně prohlásil, že řádně povinností svých konati nebude, může býti ze služeb banky bez nároků požitkových a pensijních, pokud nejsou založeny zákonem o pensijním pojištění, a bez výpovědi ihned propuštěn.« — V červenci 1921 připojil se žalobce ku stávkujícím úředníkům bankovním a, ač byl bankou vyzván, by nastoupil službu, neučinil tak, pročež ho banka bez disciplinárního řízení propustila. Žaloba o placení výslužného byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Po stránce právní závisí rozhodnutí rozepře pouze na tom, zda byla banka povinna postupovati proti žalobci podle §u 65 služebního řádu